

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI

ZAGREB, 1. TRAVNJA 1951.

BROJ 14

TVRDA SRCA NE SLUŠAJU UČITELJA

Velika je bila neprikladnost židovskim svećenicima, saducejima i farizejima. Zašto? Na sve strane slušali su hvale, priznanje, slavljenje Spasitelja zbog Njegovih mnogobrojnih čudesa. Sav je narod pošao za Njim. Treba se dakle tomu oprijeti na vrlo mudar i razborit način. Treba unijeti u dušu naroda nepovjerenje na neprijemtan način. Kod židovskih se naime poglavara sukobila istina, koju je Spasitelj naučavao, i čudesa, koja je tvorio, s njihovim sklonostima srca i njima milim samodopadnim mišljenjem. Teško je njima bilo, da fasnno priznaju svoje zablude i krive puteve. Zato nisu imali dovoljno jakosti. Svoje mišljenje i protivljenje su morali ipak obraniti.

Zato je trebalo podizati prigovore i izgovore. I to sve češće i sve brže. Trebalo je reći, da je Krist oholica. Da zaluduje narod. Da dopušta narodu, da se udaljuje od utrhiti puteva. Da zabacuje naredbe velikih učitelja zakona. Da pobija učitelje zakona On, koji je sin tesaca i koji nigdje nije učio.

Dopuštali su, da On može biti i prorok, ali su tvrdili, da iz Njegovih riječi sljedj, da se On gradi većim od ikoga proroka. On govori kao vječna, nepogrešiva mudrost: «Ja sam put, istina i život». (Iv 14, 6). «Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje ne će proći» (Mt 24, 33). On nastupa kao najviši, neograničeni zakonodavac: «Čuli ste, da je kazano starima: Ne ubij, a tko ubije, bit će kriv sudu. A ja vam kažem, da će svaki, koji se srdi na brata svoga, biti kriv sudu. A tko reče bratu svomu »rakas«, bit će kriv velikom vijeću. A tko reče: »budalo« bit će kriv paklu ognjenom» (Mt 5, 21-22). A kad su Mu prigovarili, zašto liječi u subotu, odgovori im: »Subota je načinjena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. Dakle je Sin čovječji gospodar i od subote« (Mr 2, 27-28).

On je dapače tražio veću ljubav prema Sebi, nego li što je imadu djeca prema vlastitim roditeljima i roditelji prema djeci: »Tko ljubi oca ili mater više nego mene, nje mene dostojan; i tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan« (Mt 10, 36-38).

On čini čudesa i ponaša se kod toga kao da ima božansku vlast u svojim rukama, a nije ponizan prema Bogu, kako su to bili Proroci. Kad govori o Bogu, naziva Ga »Ocem«, a sebe Njegovim Sinom, i to u sasvim drugom smislu, nego li što se drugi ljudi nazivaju djecom i sinovima Božjim.

A što je još gore. Zar narod ne zna, da su oni (pismoznanci) zvanj, da čuvaju baštinu Mojsijevu i Proroka? A gle taj narod trči za Njim

i bježi od njih. On ima prednost pred svima. On se naziva »Učiteljem«. Zovu Ga u goste i daju Mu prvo mjesto. Polagano, ali sigurno istiskuje njih sve iz njihovih vladajućih mjesta. A općenito je poznato i upravo napadno, da se prijateljski ponaša prema grešnicima i carinjcima. O ne, On nije Mesija. Potpuno je nerazumljiva Njegova riječ: »Kraljevstvo Božje ne će doći, da se vidi. Niti će kazati: Evo ga ovdje, ili eno ondje, jer, gle, kraljevstvo je Božje među vama« (Lk 17, 20-21).

Tako je mašta svećenika, saduceja i farizeja sve sakupila, da Ga označi narodu.

Maleni ljudi obično mrze svakoga, koji je moćniji od njih. Samo pravi značajevi su kadri, da se poklone većemu od sebe i puni strahopoštivanja i ponizno priznaju kao Ivan Kralitelj: »On treba da raste, a ja da se umanjujem« (Iv 3, 30). Samo plemenit čovjek dopušta, da se njegovo znanje i njegov značaj obogaćuje prednostima i savršenošću većega.

Spasitelj je bio takav učitelj. Naravno je, da bi onda pred takovim učiteljem morali pismoznanci svoju učiteljsku umišljenost poniziti i Njemu podati čast i poslušnost. Oni bi bili morali sjesti kod Njegovih nogu i slušati Njegovu nauku. Ali njihova oholost njima toga nije dopuštala. Njima se nisu nikako svdiale Spasiteljeve čudoredne nauke, kao što je: siromaštvo duhom, poniznost, ustrijpljivost u prognošima, čistoća, — a to su ih bili ideali svetosti, koje je On u²

Nikad i nigdje nismo čitali, da su se židovski poglavari službeno sastali i u sabranoj tišini i ozbiljnom proučavanju Svetih Knjiga tražili, tko bi ipak mogao biti taj Nazarenc, koji uči tako divnu nauku? Barem ozbiljnim se ljudima morala ipak roditi misao, da bi čudesa, kakova je Spasitelj činio, mogla biti pečat i znak Božji. A to sigurno jesu, ako se svemoguću Bog hoće da objavi ljudskom rodu.

A isto se Spasitelj u početku približava vrlo prijateljski svećenicima i pismoznancima i farizejima. I svi su imali priliku, da s Njim govore. Da Mu otvoreno iznose svoje dvojbe, i svoja mišljenja. On nije ni od koga tražio slijepu poslušnost. A uz Njega su stajali razumni razlozi i Sveto Pismo. Kao što se kao dvanaestgodišnji dječak upustio u vjerske razgovore u hramu, tako bi i sada razgovarao i odgovarao svećenicima i pismoznancima. Za njih bi bilo časno, da su po svom zvanju i službi s veseljem ušli u Stari Zavjet, koji je bio samo stepenica i uvod u Novi Zavjet.

Spasitelj ih je bez sumnje poučavao i pojedinačno i u grupama. Rasvjetlijavao njihove savjesti. Preručao im obilje milosti. Opominjao ih. Silio, da si spasu duše. Prihvaćao je u tu svrhu i pozive na gozbe, samo da im pokaže, da u Njemu nema neiskrenosti. On im je i prijeto, pokazivao im njihovu propast. Molio se za njih. Ali sve je bilo uzalud.

Tvrda srca nisu htjela slušati Učitelja.

Duhovne utjehe

Događa se katkad, da u vrljenoj pobožnosti osjećamo ugodnost, radost i slatkoću. Svi ti osjećaji nisu u pobožnosti glavna, nego sporedna stvar. Glavna je stvar čvrsta volja Bogu služiti i vršiti Njegovu volju, a sve je drugo nuzgredno. Pa ipak su ti osjećaji dobri i treba ih cijeniti »kao dar Božji, koji Bog daje svojim slugama radi nekih svetih nakana. Sveto Pismo ih opisuje kao nešto dobro i poželjno. Psalmista kaže: Kutajte i vidite, kako je sladak Gospodin! Kako su slatke grlu mojemu riječi Tvoje, mnogo slade od meda ustima mojim! Utjehe i slatkoća u molitvi i pobožnostima daju ljudi polet i snagu i novu želju, da ih vjerno vršimo. Odkidajući srce od zemaljskih radosti i »sjedinjaju« siđi dio čuvajete naravi i visim, ga tako oplemenjuju. Time se i bitai dio pobožnosti, koji se sastoji u spremnosti volje služiti Bogu usavršuje, i tko cijeli čovjek sa svojom nižom i ličnom naravi savršeno služi Bogu. Zato su sjetljive utjehe i radosti u pobožnosti dobre i treba ih cijeniti.

Kad nam Bog tađe sjetljive utjehe i radosti u pobožnosti, treba ih primiti sa zahvalnošću i njima se poslužiti. Neka nam one budu, samo poticajem na dobra djela, te na mrštenje, poniznost i samostalnost i na ostale kreposti. To je nakana, koju ima Bog, kad daruje takove duhovne utjehe. Treba ih napose primiti ponizno, jer znamo, da takovih utjeha nismo dostojni, i da nam ih dobrotu Božja daje samo zato da pomogne našoj slabosti. Mjesto da se radi takovih milosti, ponosom, valja da se zadivimo kao onaj krievac, komu vladar iskazuje naklonost, mjesto da ga za krivice kazni. Ne treba nadalje, uz njih scem priuoniti. Srce treba da primono saopu uz Boga. Zato ih ne treba niti silno željeti, niti se žalostiti, ako ih nema, nego se iznad svega izdići i misliti, da su utjehe samo sredstvo za savršenstvo, a ni jesu samo savršenstvo. One su samo krila, kojima duša leti do svog cilja, krišanskog savršenstva.

Cesto se događa, da kod molitve i drugih pobožnosti nema nikakvih duhovnih utjeha, nego vlada u nama suhoća, hladnoća i bešćutnost. U takovim se časovima ne treba uznemirivati, nego se predati u volju Božju, i vjerovati, da Bog dopušta u nama takvo stanje radi neke veće naše koristi. Može se naime dogoditi, da nas one duhovne staktoće i utjehe zavedu, te samo u njima uživamo, a ne mislimo na dobra djela. Da mislimo, da prava pobožnost stoji u tim utjehama, i da se samo po njima može doprijeti do svetlosti, te se dalje za nista ne brinemo. I mjesto da u savršenosti napredujemo, mi zapravo nazadujemo. Ne kad smo niti hladni, ni trudi. Ako ova, da postignemo unatoč takvog »stanja« uspjeh u kreposti i savršenosti i da tako zaslužimo, da nam se vrate slatkoće i utjehe. A treba još znati, da pobožnost bez osjetnih duhovnih utjeha ima pred Bogom već vrijednost i više zaslugu, jer čovjek u nju ulaže više svoja vlastitoga truda, nego li kad na krilima slatkoće i utjehe sve lako obavljiva.

No ipak čovjek i smije i treba da se trudi, da zadrži duhovne utjehe i radosti kod molitve, no na pravi način. Treba se za molitvu dobro pripraviti. Za same molitve biti sabran i pažljiv i sačuvati dostojno vanjsko držanje. Razumom i voljom priuoniti uz molitvu, odstranivati zapreke, naročito paciti, da se kod molitve liječe previšno no naprebe i na trudi. Ako ova, obična sredstva ne dovedu da cilja, t. j. do utjehe i radosti u molitvi, tada se treba poniziti i strpljivo se predati u volju Božju.

»Postoje osam dana dede Isus, kad su vrata bila zatvorena i stado u sredinu među svećenicima i reče: Mir vama, Aleluja! Aleluja u dnevnoj sv. Mis. (Mt 28, 9.)

Uskrsna zvona

Zvone u šumi zvonovi cvjetja,
Vjetar im nješe čašičke bjele
S lakog, mirlenog zvonjenja cvjetnog
Drhću breze, usutjele jele.

Zvonovi zvone sa katedrale
S male crkve zvono se trza
Zvoni u zraku udar na pjesma.
Prjetne vode ta pjesma brza.

I duše zvone uskršnom pjesmom
I nema joki i nema jeda
Uskršnom Bogu pjesma se ori
Ljubavi puna i puna nada...

SVETI OTAČ JE PRIMIO U AUDIJENCIJU 24. vjeđaše profesore i pitomce dvaju rimskih zavoda, kojih je postanak vezan uz Rimski Institut, koji je pred 400 godina osnovao u Rimu utemeljitelj leusovačkog reda sv. Ignacije Loyola. Iz ovoga Rimskog Instituta se razvilo i glasovito papinsko svećilište Gregoriana. Sam sv. Otač je

svršio školovanje u jednom od ovih zavoda. Sv. Otač je održao profesornu i dactma govor, u kojem je naglasio značajnu ulogu, koju je odigrao Rimski Institut za savodima, što su se la njegova razvila, u povoljati Crkve. Sv. Otač je pozvao prisutne, da budu dostojni nasljednici svojih predšasnika i na kraju im podijelio apostolski blagoslov.

